

L'acusada

L'acusen en silenci els llits per fer
i la implacable pols acumulada,
la pica que desborda d'escurada
i la bugada a mitges, el calder

tan buit com la nevera i el rimer
de roba que reclama ser planxada.
Després vindran les presses, la glopada
d'amarga realitat. Ara el paper

en blanc és l'horitzó llunyà que albira
qui sols versos alena i en vers viu
mil vides ben lligada a la cadira

de boga de la cuina, qui somriu
sorda al deure i la culpa mentre mira
l'univers cor endins. És, mentre escriu.